

Alice în Țara Minunilor

Adaptare de
Lișa Regan

Ilustrații de
Mel Howells

Traducere din limba engleză de
Dașa Suci

Editura Paralela 45

Pentru soțul și băieții mei minunați.
Vă iubesc atât de mult, LR.

Pentru Evie, MH.

Traducerea versurilor aparține Ioanei Ieronim și a fost reprodusă după ediția *Alice în Țara Minunilor*, Ed. Humanitas, 2016.

Redactare: Maria-Magdalena Trandafir
Corectură: Mihaela Cosma
Tehnoredactare & DTP copertă: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Alice în Țara Minunilor / adapt. de Lisa Regan; il. de Mel Howells;
trad. din lb. engleză de Dașa Suciuc. – Pitești: Paralela 45, 2022
ISBN 978-973-47-3598-3
I. Regan, Lisa (adapt.)
II. Howells, Mel (il.)
III. Suciuc, Dașa (trad.)
087.5

Alice in Wonderland
Adaptare după povestea scrisă de Lewis Carroll

Copyright © Arcturus Holdings Limited
Romanian edition published by arrangement with Agenția Literară Livia Stoia
Copyright © Editura Paralela 45, 2022
Prezența lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

COMENZI – CARTEA PRIN POȘTĂ

EDITURA PARALELA 45

Bulevardul Republicii, nr. 148, Clădirea C1, etaj 4, Pitești,
jud. Argeș, cod 110177

Tel.: 0248 633 130; 0753 040 444; 0721 247 918

Tel./fax: 0248 214 533; 0248 631 439; 0248 631 492

E-mail: comenzi@edituraparelela45.ro

Tiparul executat la tipografia Editurii Paralela 45
E-mail: tipografie@edituraparelela45.ro

Cuprins

CAPITOLUL 1

În vizuina iepurelui..... 4

CAPITOLUL 2

O coadă lungă..... 16

CAPITOLUL 3

Sfaturile omizii..... 26

CAPITOLUL 4

O ciudățenie de petrecere cu ceai 36

CAPITOLUL 5

Falsa Broască-Testoașă..... 47

CAPITOLUL 6

Cine a furat tartele? 56

CAPITOLUL 1

În vizuina iepurelui

Era o zi însorită, iar Alice stătea cu sora ei pe malul râului. Căldura o moleșise destul de mult și, neavând nimic de făcut, începuse să se cam plictisească. Tocmai se întreba dacă ar putea să-și adune

puterile ca să culeagă margarete pentru o

ghirlandă, când un

Iepure Alb cu ochii

roz a trecut în fugă

pe lângă ea. Alice nu

i-a dat prea mare

atenție, până

când l-a auzit

bombănind de

unul singur:

— Vai de mine,
vai de mine! O să
întârzii!

Apoi, când acesta a scos un ceas din buzunarul jachetei, Alice a sărit în picioare și l-a privit cu interes.

Fata s-a luat după urecheat, traversând câmpul, și l-a privit strecurându-se în gaura unei vizuini de iepure. Fără a se gândi la urmări, Alice a coborât după el. La început, gaura arăta ca un tunel, dar apoi a devenit mai abruptă, iar fetița a început să cadă fără oprire, de parcă ar fi fost într-o fântână.

Căderea părea să fie foarte lentă, căci Alice avea timp destul să privească în jurul ei. Pe pereții fântânii erau o mulțime de rafturi și dulapuri. A apucat chiar să pună mâna pe un borcan pe care scria MARMELADĂ DE PORTOCALÉ, dar era gol. Alice și-a spus în sinea ei:

Am coborât atât de mult, că pot ajunge la capătul celălalt al pământului. Cât de grozav ar fi!

Alice a coborât fără oprire, încât mai că o luase somnul, dar, deodată, a aterizat pe

pământ cu o bufnitură. În față se întindea un pasaj lung și întunecos, prin care Iepurele Alb gonia cu aceeași îngrijorare, că este în întârziere. Alice s-a luat după el, dar acesta a plecat în grabă, iar ea a rămas singură pe un coridor lung, cu uși de-o parte și de alta.

În fața ei a văzut o măsuță din sticlă, cu trei picioare, pe care se afla o cheie. Alice a încercat cheia în toate încuietorile, dar nu s-a deschis nicio ușă. Ce era de făcut? A observat apoi o perdea scurtă, în spatele căreia se afla o ușă mică. Cheia s-a potrivit perfect, iar ușa s-a deschis.

Aceasta însă era prea mică pentru a putea intra, așa că Alice s-a așezat în genunchi ca să arunce o privire. Ea a văzut o alee, care ducea spre o grădină nespus de frumoasă, cu flori viu colorate și fântâni arteziene.

Ce mult ar fi vrut să se afle acolo, departe de coridorul întunecos!

Dacă aș putea să mă strâng ca un telescop, s-a gândit Alice. Probabil că aș putea, dacă mă concentrez destul. Se întâmplă atât de multe lucruri ciudate azi!

Alice s-a ridicat în picioare și a observat ceva nou. Pe masă se afla o sticlă („care sigur n-a fost acolo înainte“, s-a gândit ea). Sticla avea o etichetă pe care scria cu litere mari BEA-MĂ.

Alice nu era prostuță. Se putea ca sticla să conțină otravă, și nu voia ca povestea ei să ajungă un semnal de avertizare pentru ceilalți copii. Însă pe sticlă nu scria „otravă“,

CAPITOLUL 4

O ciudățenie de petrecere cu ceai

În curând, Alice a ajuns la Iepurele de Martie, unde, pe o masă mare din fața casei, erau pregătite cele necesare unei petreceri cu ceai. Erau doar trei invitați, dar, când au văzut-o pe Alice, au început să strige fără rost:

— Nu-i loc! Nu-i loc!

— Ba e DESTUL loc, a spus Alice.

S-a așezat față în față cu Iepurele de Martie și cu Pălărierul, care se sprijineau de un hârciog adormit cu capul pe masă. Cei doi beau ceai.

— Bea niște vin, i-a oferit Iepurele de Martie.

Alice s-a uitat pe masă, dar nu era altceva de băut decât ceai.

— Nu e vin deloc, a comentat ea. Nu e prea politicos să oferi ceva ce nu ai.

— Nu e politicos nici să te așezi la masă fără să fii invitată, a spus Iepurele de Martie.

— Hârciogul a adormit din nou, a spus Pălărierul, turnând puțin ceai cald pe nasul lui, dar acesta nici măcar nu și-a deschis ochii.

— Cum zboară Timpul! a spus Pălărierul gânditor. Știi, ultima dată când am vorbit cu Timpul (auzind aceste cuvinte, Alice a ridicat din sprâncene) a fost când am cântat

la concertul organizat de Regina de Cupă.
Am cântat „Sclipește, mic liliac“.

Și a început să cânte cu tristețe:

„Tu sclipește, mic liliac,
Până o să-ți vin de hac!
Tu deasupra lumii zbori
Ca un ceainic printre nori...“

Hârciogul a început să cânte și el în
somm, până când l-au ciupit ca să-l facă să
se oprească.

— Abia terminasem primele versuri, a
spus Pălărierul, când Regina a strigat: „Ăsta
omooară timpul! Tăiați-i capul!“ Atunci a fost
ultima dată când Timpul a mai făcut ceva
pentru mine. A rămas pentru totdeauna la
ora șase.

Lui Alice i-a venit o idee.

— De aceea s-au îngrămădit pe masă
atâtea lucruri pentru servit ceaiul? a
întrebat ea.

Pălărierul a dat din cap.

— E mereu ora de servit ceaiul. Nu avem niciodată timp să facem curat, așa că ne foim în jurul mesei. Mai ia niște prăjitură, te rog.

— Încă n-am luat nimic, deci nu pot să iau mai mult, a comentat Alice.